Р Е Ш Е Н И Е
№ 2895

гр. София, 30.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова
ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1682** по описа за **2014** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Сдружение Волейболен клуб „Л. В.“, чрез процесуалния си представител, срещу решение от 25.09.2013 г. на СРС, НО, 16 – ти състав, по нахд № 15891/2012 г. С решението е потвърдено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/20.04.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“- С., с което на Волейболен клуб „Л. В.“, в качеството на работодател, му е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

С жалбата се навеждат касационни основания за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт като се иска решението на СРС да бъде отменено.

Ответникът по жалбата – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд.

Прокурорът счита жалбата за основателна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от лице, легитимирано за това.

Разгледана по същество, същата е частично основателна.

С обжалваното решение на СРС, НО, 16 – ти състав, по нахд № 15891/2012 г. е потвърдено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/20.04.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“- С., с което на Волейболен клуб „Л. В.“, в качеството на работодател, му е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 414, ал. 1 КТ, за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба, срещу наказателно постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла и абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания. След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Съдът е приел, въз основа на обсъдените писмени и гласни доказателства, че ответникът, в качеството му на работодател, е осъществил нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения. При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на жалбоподателя.

Основният касационен довод е свързан с приложението на чл. 415в от КТ. Настоящият съдебен състав счита, че липсват кумулативните предпоставки за прилагане нормата на чл. 415 в КТ по отношение на извършеното нарушение. Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана във връзка с неизплащането на дължимото трудово възнаграждение за положен труд от професионалния спортист В. Л. Т. за месец юли 2011г.

Съгласно разпоредбата на чл. 415в от КТ в относимата към процесния случай редакция (ДВ, бр. 108 от 2008 г.) за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, виновното лице се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 50 до 100 лв. В относимата редакция на чл. 415в не е налице изискване нарушението да е било действително отстранено, за разлика от последната редакция на разпоредбата /ДВ, бр. 7 от 2012 г, в сила от 30.07.2010 г./,където изрично се изисква реално отстраняване на същото. „Маловажните нарушения”, установени в КТ, съобразно чл. 415в в приложимата редакция, имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер /Тълкувателно решение №3 от 10.05.2011 г. на ВАС по тълк.дело №7 от 2011 г./. В процесния случай не са налице предпоставките на привилегирования състав по чл. 415в от КТ. Работодателят е превел през м. 02.2012 г. дължимото трудово възнаграждение за м. 08.2011г., т.е със закъснение повече от четири месеца, и то след връчване на съответно предписание за това. От този факт са произтекли и вредни последици за работника, чието трудово възнаграждение не е изплатено в срок. В хода

на процеса не са представени доказателства, които са от естество да опровергаят този извод. Споделят се и изводите на СРС, че нарушението е формално и настъпването на вредни последици не е елемент от фактическия му състав, както и че този вид нарушения са едни от най-тежките нарушения на КТ, тъй като водят до сериозно нарушаване на трудовите и осигурителните права на работниците и служителите.

Обжалваното постановление обаче е незаконосъобразно по отношение на размера на санкцията, тъй като административно-наказващият орган не е изложил конкретни съображения, обосноваващи налагането на глоба, надвишаващи определения в чл.414, ал. 1 КТ минимум от 1500лв.

Съдът не може да замести мотивите на органа относно дължимия размер на санкцията, а отсъствието им препятства и съдебната проверка за спазването на принципа за индивидуализация на наказанието. При наличието на основание за налагането на глобата, пропускът да се мотивира нейният размер следва да бъде преодолян с определяне от съда на санкция в размер на предвидения в закона минимум.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното постановление следва да бъде изменено в частта относно размера на наложената имуществена санкция.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и 2 от АПК, Административният съд С. град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение от 25.09.2013г. по нахд 15891/2012г. на СРС, НО, 16- състав, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 29-[ЕГН]/20.04.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като на основание чл. 414ал. 1 КТ намалява размера на наложената на Волейболен клуб „Л. В.“ имуществена санкция от 2000 на 1500лв.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.